NORAKSTS
Lieta Nr.142235112
(1-2351-12/17)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2012.gada 1.novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnese Diāna Makarova,

piedaloties pie administratīvās atbildības sauktajai personai *K.B.* un aizstāvim *G.B.*,

iestādes – Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes pārstāvei *I.V.*,

atklātā tiesa sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *K.B.* (personas kods */personas kods/*) sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2012.gada 18.janvāra lēmuma Nr.216 atcelšanu daļā, ar kuru atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja 2011.gada 23.augusta lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.050/PA 861282 daļā par *K.B.* saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[4] panta sestās daļas 1.punktu un 149.[24] panta pirmo un otro daļu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes jaunākais inspektors 2011.gada 11.augustā plkst.00.15 sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA861282 (turpmāk – protokols), kurā konstatēja, ka 2011.gada 10.augustā plkst.23.45 *K.B.* vadīja motociklu BOCHOD 3M bez reģistrācijas numura zīmes, valsts tehniskās apskates un obligātās civiltiesiskās apdrošināšanas tumšajā diennakts laikā bez apgaismojuma, jo tā uz motocikla nav, kā arī *K.B.* nav noteiktā kārtībā iegūtas vadītāja apliecības. Tādējādi netika ievērots Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 238.1. un 239.2.apakšpunkts un Ceļu satiksmes likuma 16.panta 2.punkts un 18.panta 2.punkts, par ko paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{4} panta sestās daļas 1.punktā, 149.^{24} panta pirmajā, otrajā, piektajā un astotajā daļā. Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja 2011.gada 23.augusta lēmumu Nr.050/PA861282 (turpmāk – sākotnējais lēmums) par izdarītajiem pārkāpumiem *K.B.* uzlikts naudas sods divi simti sešdesmit latu apmērā.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2012.gada 18.janvāra lēmumu Nr.216 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) nolemts atcelt sākotnējo lēmumu daļā par *K.B.* saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{24} panta piekto un astoto daļu, kā arī atstāt negrozītu sākotnējo lēmumu daļā par *K.B.* saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punktu, 149.^{24} panta pirmo daļu un otro daļu.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka gadījumā, ja transportlīdzeklis piedalās ceļu satiksmē pa koplietošanas ceļiem vispārējā kārtībā, tam jābūt veiktai valsts tehniskajai apskatei un obligātajai civiltiesiskajai apdrošināšanai. Tāpat personai jābūt atbilstošas kategorijas vadīšanas tiesībām. Lietas būtību nemaina apstāklis, ka attiecīgais transportlīdzeklis ir sporta motocikls, jo ar attiecīgo motociklu drīkst piedalīties tikai sporta sacensībās un treniņos speciāli tam paredzētā vietā. *K.B.* ir vadījis transportlīdzekli pa koplietošanas ceļu, tas ir, pa */ielas nosaukums/* no nama */adrese 2/* puses nama */adrese/* virzienā. Tādējādi ir pierādīts, ka *K.B.* ir izdarījis Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.apakšpunkta un Ceļu satiksmes likuma 16.panta piektās daļas un 18.panta 2.punkta prasību pārkāpumu. Iestādes ieskatā naudas sods divi simti sešdesmit latu apmērā ir samērīgs un atbilstošs izdarītajam pārkāpumam, kā arī nepieciešams LAPK 22.pantā paredzētā administratīvā soda mērķa sasniegšanai.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, sūdzības iesniedzējs vērsās administratīvajā tiesā, lūdzot to atcelt. Sūdzībā norādīti šādi apsvērumi un argumenti:

[2.1] Raidījuma *„/Nosaukums/" /augusts/* sižetā skaidri redzams, ka policijas inspektors *Z.J.* un patruļas biedri ar savām darbībām izbiedē jauniešus, kuri daudzdzīvokļu nama pagalmā */adrese/* remontēja savus sporta inventārus, kā rezultātā jaunieši metās bēgt. Iesniedzējam ar motociklu BOCXOD neizdevās nekur aizbraukt, jo viņš nepaspēja to pilnībā

salabot. Lietā nav pierādījumu, ka iesniedzējs ar transportlīdzekli būtu braucis vai atradies ārpus pagalma. Pārsūdzētajā lēmumā norādītais maršruts (pa */ielas nosaukums/* no nama */adrese 2/* puses nama */adrese/* virzienā) ir absurds, jo tie ir divi dažādi iekšpagalmi.

[2.2] Pārsūdzētajā lēmumā nav norādīts, kāpēc tika pieņemts, ka sporta inventāra motora darba tilpums pārsniedz 50 kubikcentimetrus, maksimālā jauda ir lielākā par 4 kW un konstrukcijā paredzētais maksimālais ātrums pārsniedz 45 km/h. Ceļu satiksmes likumā skaidri norādīts, ka motorizētās ierīces statusus nosaka tās tehniskie parametri. Pašdarinātajam sporta inventāram nav nekā kopīga ar motociklu BOCHOD 3M. No šī motocikla ir izmantota tikai benzīna bāka un daži ritošie elementi, savukārt motora tehniskie rādītāji atbilst mopēdam.

[2.3] Iesniedzēja ieskatā pārsūdzētajā lēmumā nav ņemts vērā arī tas, ka motokrosa sporta motocikls netiek reģistrēts VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija" (turpmāk – CSDD) un tam nav valsts numura, tātad tam nav iespējams veikt tehnisko apskati un obligāto civiltiesisko apdrošināšanu. Šāda transportlīdzekļa vadīšanai nav nepieciešamas arī transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. Līdz ar to iesniedzējs nevarēja pārkāpt pārsūdzētajā lēmumā norādītās tiesību normas.

[3] Iestāde tiesai iesniegtajos paskaidrojumos pārsūdzēto lēmumu lūdz atstāt negrozītu, norādot, ka sporta inventāru atļauts izmantot tam paredzētā speciālā norobežotā teritorijā. Savukārt, ja persona vada transportlīdzekli pa brauktuvi (koplietošanas ceļiem), ir nepieciešama atbilstošas kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, transportlīdzeklim jābūt reģistrētam noteiktā kārtībā un jābūt veiktai gan tehniskajai apskatei, gan obligātajai civiltiesiskajai apdrošināšanai.

[4] Iesniedzējs tiesas sēdē lūdza atcelt pārsūdzēto lēmumu, atsaucoties uz sūdzībā norādītajiem argumentiem. Papildus paskaidroja, ka brīdī, kad ieradās policijas darbinieki, iesniedzējs ar protokolā norādīto transportlīdzekli nav braucis, bet gan ir to labojis.

Iestādes pārstāve tiesas sēdē lūdza sūdzību noraidīt, paskaidrojot, ka, tā kā iesniedzējs ar protokolā norādīto transportlīdzekli ir braucis pa koplietošanas ceļiem, iesniedzējam ir pienākums ievērot ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasības.

Motīvu daļa

[5] Lietā izšķirams jautājums, vai iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punktu, 149.^{24} panta pirmo un otro daļu. Iesniedzējs pie administratīvās atbildības saskaņā ar norādītajām tiesību normām saukts tāpēc, ka iestādes ieskatā iesniedzējs ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.apakšpunktu, Ceļu satiksmes likuma 16.panta piekto daļu un 18.panta 2.punktu.

[6] Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.apakšpunkts noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja nav atbilstošas kategorijas (1.pielikums) transportlīdzekļu vadīšanas tiesību.

Ceļu satiksmes likuma 16.panta piektā daļa noteic, ka transportlīdzekļu valsts tehnisko apskati veic ne vēlāk kā piecas dienas pēc tam, kad attiecīgais transportlīdzeklis pirmoreiz reģistrēts Latvijā. Turpmākās transportlīdzekļu valsts tehniskās apskates veic atbilstoši termiņam, kāds norādīts atļaujā piedalīties ceļu satiksmē.

Ceļu satiksmes likuma 18.panta 2.punkts noteic, ka ar transportlīdzekli aizliegts piedalīties ceļu satiksmē, kā arī iebraukt Latvijā, ja nav saņemta atļauja piedalīties ceļu satiksmē, arī ja nav veikta transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana.

Saskaņā ar LAPK 149.[4] panta sestās daļas 1.punktu par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav transportlīdzekļu vadīšanas tiesību (transportlīdzekļu vadīšanas tiesības noteiktā kārtībā nav iegūtas vai ir atņemtas), – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no 200 līdz 300 latiem.

Atbilstoši LAPK 149.[24] panta pirmajai daļai par tāda transportlīdzekļa izmantošanu ceļu satiksmē, kuram noteiktajā termiņā nav veikta valsts tehniskā apskate, – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no 40 līdz 80 latiem.

Savukārt LAPK 149.[24] panta otrā daļa noteic, ka par tāda transportlīdzekļa izmantošanu ceļu satiksmē, attiecībā uz kuru nav izdarīta tā īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana, – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no 60 līdz 80 latiem.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši citētajām tiesību normām, nepieciešams konstatēt, ka 1) transportlīdzeklim, kurš izmantots ceļu satiksmē, nav noteiktajā termiņā veikta valsts tehniskā apskate, 2) nav izdarīta īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana, un 3) transportlīdzeklis vadīts, neesot atbilstošas kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām.

[7] Pārbaudot lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar sūdzības iesniedzēja paskaidrojumiem, tiesa atzīst par pamatotu iestādes izdarīto secinājumu, ka sūdzības iesniedzējs ir izdarījis LAPK 149.[4] panta sestās daļas 1.punktā, 149.[24] panta pirmajā un otrajā daļā paredzētos administratīvos pārkāpumus, līdz ar to ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības. Tiesa, ievērojot LAPK 289.[13] panta trešo daļu, atzīst, ka pārsūdzētajā lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams un pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Papildus sakarā ar iesniedzēja tiesas sēdē paustajiem argumentiem tiesa norāda turpmāk minēto.

[8] Iesniedzējs tiesas sēdē apgalvoja, ka protokolā norādītajā laikā, proti, 2011.gada 10.augustā plkst.23.45 nav vadījis protokolā norādīto transportlīdzekli, bet gan nodarbojies ar

šā transportlīdzekļa remontdarbu veikšanu. Līdz ar to iesniedzēja ieskatā nav konstatējama viena no LAPK 149.[4] panta sestās daļas 1.punktā, 149.[24] panta pirmajā un otrajā daļā paredzētajām pazīmēm, proti, transportlīdzekļa vadīšana un izmantošana ceļu satiksmē.

[8.1] Tiesa, novērtējot lietā esošos pierādījumus, šādam iesniedzēja apgalvojumam negūst apstiprinājumu, jo protokolā tiešā tekstā norādīts, ka iesniedzējs 2011.gada 10.augustā plkst.23.45 *vadīja* motociklu „BOSHOD 3M" *(lietas 52.lapa).* Arī Rīgas pašvaldības policijas inspektors *Ē.J.* 2011.gada 10.augusta ziņojumā, uz kura pamata sastādīts protokols, norādījis, ka 2011.gada 10.augustā, patrulējot pa Zemgales priekšpilsētu kopā ar inspektoriem *A.L., Z.J.* un *R.P.* ar operatīvo transportlīdzekli, ievēroja jaunieti, kurš *brauca* ar zaļu motociklu „BOCHOD 3" pa */ielas nosaukums/* no nama */adrese 2/* nama */adrese/* virzienā. Pie nama */adrese/* motocikls apturēts. Noskaidrots, ka jaunietim nav ne motocikla, ne personu apliecinošu dokumentu. Tika noskaidrots, ka apturētais jaunietis ir *K.B.* Tika izsaukta Valsts policijas ceļu policija, kurai jaunietis arī tika nodots *(lietas 53.lapa).*

Tātad sākotnēji sastādītajos dokumentos (protokolā un policijas darbinieka ziņojumā), kuri turklāt sastādīti uzreiz pēc pārkāpuma fiksēšanas, skaidri un nepārprotami norādīts, ka iesniedzējs transportlīdzekli ir vadījis jeb braucis ar to.

[8.2] Iesniedzējs protokolu ir parakstījis, ar parakstu vienlaikus apliecinot arī to, ka iesniedzējam ir izskaidrotas pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības. Saskaņā ar LAPK 260.panta pirmo daļu *(redakcijā, kas bija spēkā protokola sastādīšanas laikā)* personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības sniegt paskaidrojumus.

No minētā secināms, ja pēc pārkāpuma konstatēšanas persona uzskata, ka pārkāpums konstatēts nepamatoti, tas ir jānorāda protokola ailē, kas paredzēta paskaidrojuma sniegšanai. Turklāt personai ir tiesības uzreiz pēc pārkāpuma konstatēšanas rakstveidā iesniegt izvērstu paskaidrojumu par konstatēto pārkāpumu, norādot savus argumentus un iebildumus, kuri tiek pievienoti protokolam. Līdz ar to augstākai iestādei un tiesai rodas iespēja objektīvi pārbaudīt paskaidrojumā norādītos faktus.

Izskatāmajā gadījumā protokolam nav pievienots iesniedzēja paskaidrojums. Iesniedzējs šādus paskaidrojumus nav norādījis arī pašā protokolā. Tātad iesniedzējs nav izmantojis savas tiesības sniegt paskaidrojumu uzreiz pēc pārkāpuma konstatēšanas. Tiesa šo apstākli vērtē tādējādi, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī iesniedzējam nebija konkrētu iebildumu par konstatēto pārkāpumu. Tiesas ieskatā, ja personai, kas nav izdarījusi konkrētu pārkāpumu, tiek norādīts uz pretējo un tiek sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols, būtu tikai loģiski, ja šī persona uzreiz, tas ir, protokola sastādīšanas brīdī ceļ konkrētus iebildumus, norāda, ka attiecīgo pārkāpumu nav izdarījusi un tāpēc pie administratīvās atbildības tiek saukta nepamatoti.

Tiesa pieļauj, ka ņemot vērā iesniedzēja vecumu (18 gadi) un to, ka iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokols tika sastādīts pirmo reizi, iesniedzējs varēja būt uztraukts un varēja nezināt, kā nepieciešams pareizi rīkoties konkrētajā gadījumā. Taču šie apstākļi

iesniedzējam neliedza iebilst pret protokolā norādīto apstākli, ka iesniedzējs ar transportlīdzekli ir braucis jeb to vadījis. Ja reiz iesniedzējs policijas darbinieku ierašanās brīdī atradās pie transportlīdzekļa, to labojot, nevis ar to braucot, tad adekvāta un pašsaprotama būtu sevis aizsargāšana, nekavējoties izsakot attiecīga satura iebildumus.

[8.3] Papildus minētajam tiesa norāda, ka saskaņā ar LAPK 243.panta ceturto daļu, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildus procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

No minētās normas secināms, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītās ziņas par konkrētiem faktiem ir atzīstamas par pierādījumiem, ja vien lietā nav iegūti citi pierādījumi, kas liecina par pretējo. Tā kā izskatāmajā gadījumā tiesa nekonstatē, ka lietā būtu iegūti pierādījumi, kas ļautu apšaubīt protokolā norādītās ziņas par to, ka sūdzības iesniedzējs transportlīdzekli ir vadījis, tiesa, ievērojot iepriekš minēto, atzīst, ka iesniedzējs protokolā norādīto transportlīdzekli ir vadījis protokolā norādītajā laikā un vietā. Turklāt, aplūkojot lietā esošos materiālus, kuros ir atspoguļota iesniedzēja aizturēšanas vieta un kustības maršruts *(lietas 31. – 33, 59.lapa)*, tiesa nekonstatē, ka iestāde būtu nepareizi noteikusi pārkāpuma izdarīšanas vietu.

[9] Iesniedzējs tiesas sēdē pauda viedokli, ka protokolā norādītais transportlīdzeklis ir sporta inventārs, kurš nav reģistrējams CSDD, tāpēc tam nevar veikt valsts tehnisko apskati, attiecība uz tā īpašnieku nevar veikt civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu un šāda transportlīdzekļa vadītājam nav jābūt vadīšanas tiesībām. Šāda apgalvojuma pamatošanai iesniedzējs ir iesniedzis Latvijas Motosporta federācijas 2011.gada 22.septembra vēstuli, kurā cita starpā norādīts, ka motokrosa sporta motocikls netiek reģistrēts CSDD, tam nav valsts numura un šāda motocikla vadītājam nav un nevar būt vadīšanas tiesības *(lietas 26.lapa).*

Tiesas ieskatā, lai noskaidrotu, vai iesniedzēja darbībās ir konstatējamas LAPK $149.^{4}$ panta sestās daļas 1.punkta, $149.^{24}$ panta pirmās un otrās daļas pazīmes, nav nozīmes tam, vai administratīvā pārkāpuma protokolā norādītais transportlīdzeklis (motocikls „BOCHOD 3M") ir vai nav sporta inventārs. Šādu secinājumu tiesa pamato ar turpmāk minēto.

Ceļu satiksmes likuma 1.panta 23.punkts noteic, ka transportlīdzeklis ir ierīce, kas pēc savas konstrukcijas paredzēta braukšanai pa ceļiem ar motora palīdzību vai bez motora. Lietā nav strīda, ka protokolā norādītais transportlīdzeklis pēc savas konstrukcijas ir paredzēts braukšanai. Turklāt, kā tiesa konstatēja iepriekš, iesniedzējs protokolā norādītajā laikā ar to ir braucis pa ceļu.

Ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas). Ceļa kompleksā ietilpst ceļš, mākslīgās būves (tilti, satiksmes pārvadi, tuneļi, caurtekas, ūdens novadīšanas ietaises, atbalsta sienas un citas būves), ceļu inženierbūves

(pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturvietas un paviljoni, bremzēšanas un paātrinājuma joslas, transportlīdzekļu stāvvietas, atpūtas laukumi, veloceliņi un ietves, ceļu sakaru un apgaismojuma līnijas un citas inženierbūves), satiksmes organizācijas tehniskie līdzekļi (ceļa zīmes, luksofori, signālstabiņi, aizsargbarjeras, gājēju barjeras, vertikālie un horizontālie ceļa apzīmējumi un citi tehniskie līdzekļi) (Ceļu satiksmes likuma 1.panta 3.punkts).

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 1.panta 5.punktu ceļu satiksme ir attiecības, kas rodas, pārvietojoties pa ceļiem ar transportlīdzekļiem vai bez tiem. Savukārt ceļu satiksmes dalībnieks ir jebkura persona, kas atrodas uz ceļa vai tieši piedalās ceļu satiksmē (Ceļu satiksmes likuma 1.panta 6.punkts).

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 4.punktam ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

No minētajām tiesību normām izriet, ka gadījumā, ja persona piedalās ceļu satiksmē ar transportlīdzekli (vai bez tā), šī persona ir atzīstama par ceļu satiksmes dalībnieku, un tai ir pienākums ievērot ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, kas ir noteikti gan Ceļu satiksmes noteikumos, gan Ceļu satiksmes likumā. Normatīvie akti šajā sakarā neparedz jebkāda veida izņēmumus, tostarp attiecībā uz gadījumiem, kad persona ceļu satiksmē piedalās ar tādu transportlīdzekli, kurš ir paredzēts izmantošanai sporta sacīkstēs. Citiem vārdiem, ja persona ceļu satiksmē piedalās ar transportlīdzekli, kurš tiek izmantots vai ir paredzēts izmantošanai motokrosa sporta sacīkstēs, tas neatbrīvo šo personu no pienākuma ievērot ceļu satiksmi regulējošos normatīvo aktus, tostarp, veikt transportlīdzeklim valsts tehnisko apskati, civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu, kā arī izmantot šo transportlīdzekli ceļu satiksmē (vadīt to), tikai esot attiecīgās kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām.

Šāds secinājums izriet arī no iepriekš minētās Latvijas Motosporta federācijas 2011.gada 22.septembra vēstules, kurā norādīts, ka sporta motocikls tiek izmantots sporta sacensībās un treniņos un ar to *netiek* braukts pa koplietošanas ceļiem, kā arī minēts, ka motokrosa sporta motocikla vadītājam nav un nevar būt motocikla vadītāja tiesības. Tādējādi arī tad, ja protokolā norādītais transportlīdzeklis tiktu atzīts par motokrosa sporta motociklu, tas iesniedzēju neatbrīvotu no pienākuma ievērot tostarp Ceļu satiksmes noteikumu 39.4.apakšpunkta, Ceļu satiksmes likuma 16.panta piektās daļas un 18.panta 2.punkta prasības gadījumā, ja šis transportlīdzeklis tiek izmantots ceļu satiksmē. Turklāt tas apstāklis, ka attiecīgais transportlīdzeklis normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nav reģistrēts CSDD, nenozīmē, ka šādam transportlīdzeklim, pirms tā izmantošanas ceļu satiksmē, nav nepieciešams veikt valsts tehnisko apskati un īpašnieka civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu. Šāds secinājums izriet no Ceļu satiksmes likuma 9.panta pirmās daļas, kura noteic, ka Latvijas teritorijā ceļu satiksmē atļauts izmantot reģistrētus transportlīdzekļus, kuru konstrukcija un tehniskais stāvoklis atbilst Latvijā obligāti piemērojamo standartu un

normatīvu prasībām, attiecībā uz kuriem ir veikta sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana un kuriem ir dota atļauja piedalīties ceļu satiksmē. Minētais cita starpā pamatojas apstāklī, ka valsts tehniskās apskates mērķis ir kontrolētu transportlīdzekļu tehnisko stāvokli, kā arī lai aktualizētu transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistru un traktortehnikas un tās vadītāju informatīvo sistēmu, atklātu meklēšanā esošos transportlīdzekļus un veiktu normatīvajos aktos noteiktās kontroles funkcijas, kas saistītas ar piedalīšanos ceļu satiksmē (Ceļu satiksmes likuma 16.panta pirmā daļa). Ievērojot šo būtisko mērķi, likumdevējs ir paredzējis, ka transportlīdzeklim ir tiesības piedalīties ceļu satiksmē vienīgi tad, ja ir veikta valsts tehniskā apskate (Ceļu satiksmes likuma 18.panta 2.punkts).

Rezumējot minēto, tā kā iesniedzējs ceļu satiksmē ir izmantojis (ir vadījis) tādu transportlīdzekli, kuram nav veikta valsts tehniskā apskate un civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana, iesniedzējs ir izdarījis LAPK 149.^{24} panta pirmajā un otrajā daļā paredzētos administratīvos pārkāpumus.

[10] Iesniedzējs tiesas sēdē norādīja, ka iestāde viņu ir saukusi pie administratīvās atbildības par transportlīdzekļa vadīšanu bez atbilstošas kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām, taču nav norādījusi, kādas kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības iesniedzējam bija nepieciešams, lai varētu vadīt protokolā norādīto transportlīdzekli.

Atbildot uz šādu iesniedzēja argumentu, tiesa atzīst par pamatotu iestādes pārstāves tiesas sēdē pausto viedokli, ka, saucot iesniedzēju pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punktu, minētajam apstāklim nav izšķirošas nozīmes, jo iesniedzējam nav nevienas kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesību. Tā kā par šo apstākli lietā strīda nav, tad tiesa atzīst, ka iesniedzējs ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības arī saskaņā ar LAPK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punktu.

[11] LAPK 149.^{4} panta sestās daļas 1.punkts paredz sankciju transportlīdzekļa vadītājam – naudas sodu no divsimt līdz trīssimt latiem. LAPK 149.^{24} panta pirmā daļa transportlīdzekļa vadītājam paredz naudas sodu no četrdesmit līdz astoņdesmit latiem, savukārt LAPK 149.^{24} panta otrā daļa transportlīdzekļa vadītājam paredz naudas sodu no sešdesmit līdz astoņdesmit latiem.

Saskaņā ar LAPK 35.panta otro daļu, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu. Iesniedzējam ar pārsūdzēto lēmumu uzlikts naudas sods divi simti sešdesmit latu apmērā, tātad ievērojot LAPK 35.panta otrās daļas nosacījumus, kā arī ievērojot LAPK 32.panta pirmo daļu, kura noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

LAPK 32.panta otrā daļa noteic, ka, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvoli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Saskaņā ar LAPK 33.panta otro daļu atbildību par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē mīkstina apstākļi, kas samazina konkrētā pārkāpuma iespējamo apdraudējumu satiksmes drošībai, – diennakts laiks, ceļa un laika apstākļi, satiksmes intensitāte vietā, kur izdarīts pārkāpums un citi tamlīdzīgi apstākļi, kā arī personiski un ģimenes apstākļi. Savukārt atbilstoši LAPK 34.panta otrajai daļai atbildību par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē pastiprina tādi apstākļi, kas pastiprina konkrētā pārkāpuma iespējamo apdraudējumu satiksmes drošībai – diennakts laiks, ceļa un laika apstākļi, satiksmes intensitāte vietā, kur izdarīts pārkāpums un citi tamlīdzīgi apstākļi.

Tiesa konstatē, ka iestāde minētās tiesību normas ir ievērojusi, jo pārsūdzētajā lēmumā ir pamatojusi, kāpēc iesniedzējam ir uzlikts administratīvais sods tieši divi simti sešdesmit latu apmērā. Proti, pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka, nosakot soda apmēru, tika ņemts vērā, ka attiecīgais pārkāpums ir izdarīts diennakts tumšajā laikā, kā arī ar transportlīdzekli, ar kuru nav paredzēts pārvietoties pa koplietošanas ceļiem. Ņemot vērā izdarītā pārkāpuma bīstamību sabiedriskajai kārtībai un drošībai uz ceļiem, to, ka transportlīdzeklim noteiktā kārtībā nav veikta valsts tehniskā apskate un tā īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana, kā arī to, ka šo transportlīdzekli ir vadījusi persona, kurai nav transportlīdzekļa vadīšanas tiesību, tiesa uzskata, ka iesniedzēja sodīšana ar naudas sodu divi simti sešdesmit latu apmērā, lai novērstu jaunu pārkāpumu izdarīšanu, ir samērīga un atbilstoša izdarītajam pārkāpumam.

[12] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums ir atstājams negrozīts, bet sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, 289.[17] un 289.[18] pantu, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2012.gada 18.janvāra lēmuma Nr.216 daļā, ar kuru atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja 2011.gada 23.augusta lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.050/PA 861282 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA861282) daļā par *K.B.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[4] panta sestās daļas 1.punktu, LAPK 149.[24] panta pirmo un otro daļu, bet *K.B.* sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) D.Makarova

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____ D.Makarova
Rīgā 2012.gada 1.novembrī